

Muistikuvissani kirjasto oli valtavan suuri ja siellä piti liikkua hiljaa. Kirjasto sijaitsi Aseman kansakoulussa. Olin koululainen, onnellinen ja ujonoloinen seitsen- tai kahdeksanvuotias oppilas Terttu Länsimaan luokalla. Hän rohkaisi käymään kirjastossa. Sinne uskaltauduin jonkun kaverini kanssa varovaisesti tunnustelemaan tätä salaperäiset tilaa. Saiko näitä todella ottaa mukaansa kotiin?

Uuden kirjaston valmistuessa olin murrosiässä ja juuri tutustunut Partaseen. Hän oli pujottelusankari rinnakkaisluokalta. Antin rämöpäinen energia kanavoitui pääosin urheiluun, mutta hän halusi myös keskustella elämänfilosofiasta ja paneutua asioitten syvempiin ytimiin. Antin isosisko Liisa oli hohdokas humanistinen sivistysihminen, melkein pariisitar, joka oli töissä WSOY:llä. Liisa innosti kirjojen pariin. Lukiossa mukaan tuli Jukka T. Hongisto, jonka hyväntuulinen karisma toi viisauden ja kirjat lähietäisyydelle. Hongisto oli lukeneisuuden aarreaitta, meitä kaikkia kypsempi, ajattelevampi, lempeästi omapäinen persoonallisuus, täysin haluton urheilurientoihin. Hän eli hengen valtakuntaa todeksi solutasolla. "Tuosta Saarisesta pitää tehdä filosofi" Hongisto sitten kerran sanoi. Kirja-alennusmyynnissä oli Bertrand Russellin Länsimaisen filosofian historia ja Jukka suositteli, se kannattaa ostaa. Hongisto tietenkin tiesi, mistä filosofia löytyy uudessa kaupunginkirjastossa. Siellä keskiosassa kulmassa se ihmeitten apaja sijaitsi, väylä maailmaan, josta tulisi elämäni työ.

Uuden kirjaston tunnelma oli valoisa, raikas, ystävällinen. Majesteettiakin siinä oli, myös tiettyä aistillista värinää. Kirjasto rohkaisi omille teille, kehitykseen, kohti horisontteja, joissa lumo elää.

Ja reilu 55 vuotta myöhemmin rakastan kirjoja yhä vain enemmän. Rakastan näköaloja mahdollisiin maailmoihin ja avauksia mielen maisemiin.

Rakastan sanoja joista henki syntyy, sitä miten kirjasto ihmeensä tekee.

Ilolla Esa